

mijmering

koekjes

Ik ben dik bevriend met de krantenman, onderhoud prettige contacten met de pakjesbezorger en kan tegenwoordig ook goed opschieten met de glazenwasser. Dit drietal is van onschatbare waarde voor een goed draaiende samenleving. De krant voorziet me van nieuws, via de thuisbezorgde pakjes – veelal cd's ter bespreking – blijf ik op de hoogte van de muzikale ontwikkelingen, voor een goed zicht op de wereld zijn schone ramen een voorwaarde. De focus ligt vaak op de mannen en vrouwen die het voor het zeggen hebben, maar ik ben er van overtuigd dat de boel zou vastlopen als een van deze drie het bijltje erbij neer zou gooien.

Met de opening van het Muziekgebouw sloot het Philips Ontspannings Centrum (POC) de deuren. De kranten stonden er indertijd bol van, de directeur, verschillende hotemetoten van Philips en gemeentelijke bollebozen prezen met veel woorden de betekenis van het POC voor Eindhoven. Ik had mijn beste ervaringen met de suppoosten, veelal heren op leeftijd, die na een arbeidzaam leven bij 'the company' boventallig waren geraakt en hun resterende jaren in de luwte van de cultuur mochten uitwerken. Die ervaring begon bij het binnenkomen. Effe kijken wie er dienst had en dan van grote afstand al zwaaien. Een praatje, een grapje, een knipoog van verstandhouding - we kenden ons publiek na zoveel jaren - mannen en één meidje onder mekaar! In de pauze maakten de heren ruzie over wie mij thee mocht brengen. Eén keer heb ik mijn beklag gedaan dat er geen koekje bij zat. Toen het concert weer was begonnen kwam Dirk de zaal binnengeslopen met twee Weespermoppen op een schoteltje. In mijn afscheidstuk heb ik ze genoemd en bedankt, de suppoosten. "Ze waren ons vergeten", vertrouwde Dirk me later toe.

De glazenwasser krijgt thee en koekjes van mij. De jongen ziet er zo schraal uit dat ik bang ben dat hij elk moment kan omvallen. Hij is niet de vlugste, na een boodschappensessie van een uur zag ik hem met z'n ladder en emmertje op z'n gemak naar de achterkant van mijn huis kuieren. "t Was nodig", zei hij. Ik knikte schuldbewust.